

BIBLIOTECA PÚBLICA
SANT GREGORI
MIQUEL
MARTÍ
I POL

Recull de premsa de la Vall del Llémena

Font Diari de Girona *Plana*

Data 03 de mar de 2008

Els candidats

GABRIEL JANER MANILA He quedat amb els cabells drets quan he sabut que la paraula candidat prové del llatí candidus. Llavors he sabut que aquest candidus significa blanc, en el sentit d'impecable. El color de què anaven vestides les antigues vestals, associat a la innocència i a la puresa. Els llatins, que consideraven que el blanc no és un color monòton, feien la distinció entre el blanc mat, sense brillantors, que denominaven amb la paraula albus, de la qual se'n deriva alba, albí, albó i albatre, i el blanc lluent, candidus, de la qual deriva cándid i candidat. En el sentit originari, el candidat era aquell que es posava una roba blanca i brillant a fi de presentar-se davant els possibles electors. De la mateixa manera, el llatí fa diferència entre ater, el negre opac, i niger, el negre brillant.

No sé si els candidats a representar-nos a les corts de Madrid tenen res de cándids. N'he vist les fotografies a la premsa. A vegades, la paraula cándid significa beneitó. No crec que en tinguin res, de beneitons. Un polític pot ser moltes coses; però beneitó generalment no ho és. Què en sé d'ells? Molt poc. I els que diuen que en saben contenen desastres. Què hi farem, aquest és el signe de la terra i no crec que n'hi hagi d'altra tan entrenada a parlar malament del primer que passa. Aquí ens coneixem tots.

Només sé que són els candidats i que la paraula té el mateix origen que cándid. No tenen el mateix origen, emperò, d'altres paraules que igualment comencen amb la síl·laba "can". Per exemple: cangur, cantimplora, Cantinflas. Les enquestes i els sondejos ens expliquen poques coses dels candidats. No gaires, els blocs i els fòrums de discussió. Això sí, s'insulten i es desqualifiquen. Hi ha massa confrontació personal, massa campanyes electorals, massa sectarisme agressiu. Quasi ningú parla dels programes polítics. Però amb el temps he après que allò que compta són les persones. Hi ha gent, desgraciadament poca, de la qual sé que me'n puc fiar. N'hi ha que no els posaria per res un dit a la boca. I n'hi ha que, encara que no els posis el dit a la boca, te'l mosseguen igualment. La història d'un home o d'una dona és la història de les mossegades que ha rebut al llarg de la vida. També, de les que ha pegat. Hem vingut al món a mossegar i poca cosa més. A Roma, els candidats al Senat portaven una túnica blanca, oberta, perquè es veiessin les cicatrius del cos. Eren els mèrits que oferien a la consideració dels electors. Més que les medalles, les cicatrius. I, encara que mai no he estat candidat a res, no dic, per pudor, com està de nafrat el meu cos.

Gustave Flaubert va escriure una comèdia amb aquest títol: Le Candidat, que venia a ésser un petit manual de cinisme polític. Amb aquella obra Flaubert va desplaure a tota la classe política. La independència té el seu preu.

Enmig de les histèries que provoquen les campanyes electorals, el candidat sap que ha de comportar-se com s'espera d'ell: de cara als mitjans de comunicació, davant els electors, durant tot el temps que duri la campanya. Ha de mostrar la seva cara amable i ha d'oferir seguretats, no pot dubtar de res, encara que tingui la certesa que tot és mentida.

Potser n'hi ha massa. Estic convençut que tants de candidats contaminen el paisatge moral.

Aspiren al poder i pensen que poden representar els ciutadans al cor de la maquinària de l'Estat. Però són, tanmateix, un objecte de consum. Efímers, com els envasos de cartró amb què s'empaqueta el vi don Simón.